

pligtelser, og til, at bestemmelsen i takt med det øgede antal internationale forpligtelser efterhånden indeholdt en ganske omfattende opregning og forekom temmelig uoverskuelig (jf. Folketingstidende 1985-86, Tillæg A, spalte 2073 (lovforslag nr. L 86)). Tilsvarende hensyn taler efter udvalgets opfattelse stærkt imod at bruge en sådan model ved udformningen af straffelovens § 10 a.

Udvalget foreslår på den baggrund, at bestemmelsen i stedet udformes således, at en udenlandsk straffedom generelt tillægges ne bis in idem-virkning, hvis dette følger af Danmarks *internationale forpligtelser*. Udtrykket »internationale forpligtelser« omfatter først og fremmest de konventioner mv., der er omfattet af den gældende bestemmelse. Udtrykket omfatter endvidere tilfælde, hvor ne bis in idem-virkningen støttes på en folkeretlig sædvane. Udtrykket vil herudover (uden behov for ændring af § 10 a) omfatte andre internationale forpligtelser om anerkendelse af straffedommes retskraft, som Danmark i fremtiden måtte påtage sig.

Der henvises i øvrigt til betænkningen side 310-311.

3.7.3. Udvalget foreslår, at der herudover fortsat som hovedregel bør tillægges ne bis in idem-virkning i forhold til domme afsagt i gerningslandet, selv om Danmark ikke er internationalt forpligtet til at tillægge dommen en sådan virkning (f.eks. fordi gerningslandet ikke har tiltrådt konventioner om straffedommes internationale retsvirkninger mv.).

Endvidere bør der fremover som hovedregel også være knyttet ne bis in idem-virkning til visse andre udenlandske straffedomme, f.eks. domme afsagt i det land, hvor gerningsmanden er statsborger. Tilsvarende bør som udgangspunkt gælde i forhold til domme, der er afsagt af internationalt anerkendte tribunaler eller domstole, som er etableret ved en konvention mv., der ikke er tiltrådt af Danmark (f.eks. fordi Danmark ikke tilhører den kreds af stater, der ud fra deres geografiske tilhørsforhold har mulighed for at tiltræde konventionen).

Der henvises i øvrigt til betænkningen side 312-313.

3.7.4. Udvalget finder, at det fortsat bør være muligt at se bort fra ne bis in idem-virkningen, hvis den pågældende handling har fundet sted på dansk territorium eller krænker danske interesser og dansk suverænitet, jf. den gældende bestemmelse i straffelovens § 8, nr. 1 (1. og 2. led).

Udvalget foreslår i den forbindelse, at der undtages fra ne bis in idem-virkningen, ikke blot hvis handlingen

foretages på dansk territorium, jf. den gældende bestemmelse i straffelovens § 6, men også hvis en handling, der er foretaget i udlandet, har sin faktiske eller tilsigtede virkning her i landet, jf. den gældende bestemmelse i straffelovens § 9. Udvalget anfører herved, at det er vanskeligt at pege på, hvorfor den udvidelse af territorialprincippet (§ 6), der følger af virkningsprincippet (§ 9), ikke skulle gøre sig tilsvarende gældende i forhold til en stats interesser i at kunne gennemføre en straffesag, selv om handlingen allerede har været til pådømmelse i en anden stat.

Udvalget foreslår endvidere, at der fremover også undtages fra ne bis in idem-virkningen i de tilfælde, hvor udmåling af straf for handlinger foretaget (og pådømt) i udlandet kan ske uden inddragelse af gerningslandets strafmaksimum, dvs. når den udenlandske dom angår personer, som på gerningstidspunktet har tilknytning til Danmark, og som i udlandet har foretaget handlinger, der omfatter seksuel udnyttelse af børn eller kvindelig omskæring, jf. den gældende bestemmelse i straffelovens § 10, stk. 2, og ovenfor under pkt. 3.6. Det vil således efter udvalgets opfattelse være uhenigtsmæssigt, hvis reglerne er udformet således, at en dansk domstol i en sag om f.eks. kvindelig omskæring kan idømme fængselsstraf uafhængigt af gerningslandets lovgivning, der f.eks. kun hjemler bøde, mens den danske domstol som følge af ne bis in idem-princippet ville have været helt afskåret fra at gennemføre en sag, hvis en sådan bøde var blevet idømt eller vedtaget, inden sagen i Danmark blev rejst.

Udvalget foreslår samtidig, at denne mulighed for at se bort fra ne bis in idem-virkningen også bør gælde i de tilfælde, der er omfattet af udvalgets forslag om dansk straffemyndighed, hvor en person med dansk tilknytning i udlandet over for en anden person med dansk tilknytning foretager en handling, som efter dansk ret er strafbar (og hvor strafudmålingen ligeledes foreslås at skulle ske uden hensyn til gerningslandets strafmaksimum), jf. herom ovenfor under pkt. 3.3 og 3.6.

Der henvises i øvrigt til betænkningen side 313-316.

3.7.5. Udvalget foreslår tillige som noget nyt, at det skal være muligt at pålægge straf i Danmark, selv om den tiltalte allerede er frifundet ved en udenlandsk dom, hvis der efterfølgende fremkommer nye beviser, der – hvis den frifindende dom havde været afsagt af en dansk domstol – ville kunne danne grundlag for sagens genoptagelse i medfør af retsplejelovens § 976, stk. 1, nr. 1. Efter denne bestemmelse kan en straffesag, hvorunder tiltalte er frifundet, genoptages med tilladelse fra Den Særlige Klageret, når det ifølge en